

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **J. S.**, zastoupený JUDr. Jiřím Císařem, advokátem se sídlem Hrnčířská 55/14, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem Nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Statutární město Ústí nad Labem**, se sídlem Velká Hradební 8, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2013, č. j. 11 A 46/2010 – 66,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2013, č. j. 11 A 46/2010 – 66, byla zamítnuta žaloba, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále jen „ministerstvo“) ze dne 23. 12. 2009, č. j. 57/2009-130/SPR/11, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Drážního úřadu ze dne 1. 9. 2009, č. j. DUCR-38551/09/Ce, o vydání stavebního povolení na stavbu dráhy „Lanová dráha na Větruši“ (dále jen „stavba“) k žádosti osoby zúčastněné na řízení. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že neshledal důvodnou námitku poukazující na nezákonnost, nicotnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí ministerstva z důvodu, že bylo vydáno v době přerušení řízení. Městský soud podle obsahu správního spisu konstatoval, že stěžovatel podal odvolání dne 16. 9. 2009 a uvedl, že jej doplní ve lhůtě 7

dnů. Tuto lhůtu nedodržel a odvolání doplnil až dne 26. 10. 2009. Správní orgán I. stupně doplnění i po lhůtě přijal a postoupil ho odvolacímu orgánu. Vzhledem k tomu, že v doplnění odvolání chyběly doklady osvědčující dodržení postupu prvoinstančního orgánu podle ust. § 86 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ministerstvo usnesením, proti kterému byl přípustný rozklad, rozhodlo o přerušení řízení a vyzvalo správní orgán I. stupně k odstranění těchto nedostatků. K odstranění nedostatků došlo dne 1. 12. 2009 a ministerstvo následně bez dalšího v řízení pokračovalo. Tím, že nevyčkalo do konce lhůty pro podání rozkladu, nedošlo podle krajského soudu k poškození práv stěžovatele. Naopak tento postup byl v jeho zájmu, aby o jeho odvolání bylo rozhodnuto v co nejkratší lhůtě. Navíc ministerstvo rozhodovalo o odvolání již v době, kdy byl stěžovatel seznámen s tím, že je v řízení pokračováno. Lze připustit, že ministerstvo pochybilo, pokud rozhodnutí o přerušení řízení doručilo stěžovateli s časovou prodlevou ode dne jeho vydání, ale ani toto drobné procesní pochybení nemohlo stěžovatele zkrátit na jeho právech, neboť byl řádně o všech úkonech ministerstva informován. Navíc nelze přehlédnout, že stěžovatel měl v průběhu celého správního řízení právo vyjadřovat se k podkladům rozhodnutí, navrhopat doplnění dokazování a uplatňovat další procesní práva. V kontextu toho nelze z uvedeného drobného pochybení dovodit porušení procesních práv stěžovatele. Městský soud nepřisvědčil stěžovateli ani v námitkách poukazujících na nedostatečné vypořádání námítky, že se ochranné pásmo lanové dráhy dotkne jeho pozemku p. č. 3801/21. Městský soud vysvětlil podstatu ochranného pásma a v souladu se správními orgány dospěl k závěru, že výhrady proti umístění lanové dráhy a s tím související výhrady k ochrannému pásmu, měly být uplatněny v řízení o umístění stavby.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V prvním stížním bodě uvedl, že se městský soud nesprávně vypořádal se žalobními námitkami poukazujícími na nemožnost vydání rozhodnutí z důvodu přerušeného odvolacího řízení. Argumentace městského soudu, že se jedná o drobné pochybení a že je v zájmu stěžovatele, aby o odvolání bylo rozhodnuto v co nejkratší lhůtě, lze sice připustit v obecné rovině, ale nesmí to vést k porušování práv. Podle stěžovatele došlo k výraznému zkrácení jeho práv, neboť teprve dne 14. 12. 2009 mu bylo doručeno usnesení o přerušení řízení a od tohoto data počala běžet patnáctidenní lhůta k podání rozkladu. Rozhodnutí ministerstva tak mohlo být vydáno až po uplynutí této lhůty. Dovojuje i nicotnost rozhodnutí ministerstva. V dalším stížním bodě stěžovatel brojil proti závěrům správních orgánů a soudu ohledně ochranného pásma lanové dráhy. Námitky směřující proti ochrannému pásmu uplatnil jak v řízení o umístění stavby, tak i v řízení o stavebním povolení, ale ani v jednom z těchto řízení se jimi správní orgány nezabývaly. V této souvislosti poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 10. 2012, č. j. 15 Ca 105/2009 – 45 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2013, č. j. 6 As 67/2012 – 32, kterými bylo přezkoumáváno rozhodnutí o umístění předmětné stavby. Dále poukázal na to, že v rozhodnutí ministerstva ani v rozsudku městského soudu se neuvádí, v jakém rozsahu a v jaké části je pozemek stěžovatele zatížen ochranným pásmem. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl zrušení rozsudku městského soudu.

pokračování

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že stěžovatel opakuje námitky, které již uplatnil v dřívějších fázích řízení. Odkázalo proto plně na rozsudek městského soudu, odvolací rozhodnutí a své vyjádření k žalobě.

Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti vyslovila souhlas se závěry městského soudu. Podle jejího názoru se městský soud případem řádně zabýval a prozkoumal ho po stránce věcné i skutkové.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto důvodem. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné.

Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků správních soudů vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle ust. § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura, např. nálezy ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupný na www.nssoud.cz, že uvedl, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se pak Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostacích odůvodnění soudního*

rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.“

Podle názoru Nejvyššího správního soudu není napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu soud vyšel, jak hodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Je z něj rovněž patrné, proč ob stojí napadené správní rozhodnutí, resp. proč má městský soud právní závěry vyslovené správním orgánem za správné a naopak, z jakých důvodů má žalobní námitky stěžovatele za nedůvodné. Závěry městského soudu jsou přitom srozumitelné a vnitřně souladné. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádnou z vad, která by mohla mít za následek nezákonnost rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. in fine.

Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou, v níž stěžovatel vytýkal městskému soudu, že se nesprávně vypořádal s žalobními námitkami poukazujícími na nemožnost vydání odvolacího rozhodnutí z důvodu přerušení řízení.

Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel podal obecné odvolání proti rozhodnutí ministerstva dne 16. 9. 2009 a sdělil, že ho doplní do sedmi dnů. Tuto lhůtu nedodržel a doplnění odvolání učinil až dne 26. 10. 2009. Prvoinstanční správní orgán následně doplnění zaslal odvolacímu orgánu. Z důvodu, že prvoinstanční orgán nerespektoval § 86 správního řádu, byl ministerstvem vyzván k odstranění těchto nedostatků. Současně ministerstvo usnesením, které bylo stěžovateli doručeno až dne 14. 12. 2009, a proti kterému byl přípustný rozklad ve lhůtě 15 dnů, přerušilo řízení o odvolání. K odstranění vytčeného nedostatku došlo dne 1. 12. 2009 a ministerstvo následně účastníkům řízení oznámilo pokračování v řízení (toto oznámení bylo stěžovateli doručeno rovněž dne 14. 12. 2009). Krajský soud dospěl k závěru, že tím, že nebylo vyčkáno lhůty k uplynutí lhůty podání rozkladu, sice došlo k drobnému pochybení, to však nemělo za následek nezákonnost rozhodnutí o povolení stavby předmětné lanové dráhy.

S tímto se Nejvyšší správní ztotožňuje. Jediným důvodem přerušení odvolacího řízení bylo, že správní orgán I. stupně nezaslal stěžovatelovo doplnění odvolání všem účastníkům řízení. Pouze z tohoto důvodu ministerstvo přerušilo řízení a po napravení této chyby v něm pokračovalo. Je sice pravdou, že mělo být vyčkáno do uplynutí procesní lhůty k podání rozkladu, avšak tato vada nemohla mít žádný dopad na předmětné rozhodnutí o povolení stavby. Ostatně stěžovatel ani neuvádí, že by proti přerušení řízení či následnému pokračování v řízení hodlal brojit, resp. z jakého důvodu. Nejvyššímu správnímu soudu není ani zřejmé, z jakého důvodu by tak činil. Odvolací řízení bylo vedeno na základě jeho odvolání a v zájmu stěžovatele jistě bylo, aby o odvolání bylo rozhodnuto v co nejkratší době. Navíc stěžovateli bylo jak usnesení o přerušení řízení, tak i oznámení o pokračování v řízení, doručeno ve stejný den. Věděl tedy, z jakého důvodu bylo řízení přerušeno a z jakého důvodu se v řízení pokračuje. Nejvyšší správní soud proto souhlasí s městským soudem v tom, že v odvolacím řízení sice došlo k procesnímu pochybení, toto pochybení však nemělo vliv na zákonnost předmětného rozhodnutí.

pokračování

Stěžovateli nelze přisvědčit ani v tvrzení, že zákon nerozlišuje mezi drobným a závažným pochybením. Podle ust. § 89 správního řádu se k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, nepřihlíží. Stejně tak je třeba poukázat na ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož soud zruší napadené rozhodnutí pouze pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít navíc za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Z právních předpisů tedy vyplývá nutnost rozlišovat mezi vadami, které mají vliv na zákonnost správních rozhodnutí a vadami, který takový vliv nemají, tedy mezi vadami podstatnými a nepodstatnými. Ostatně rušení správních rozhodnutí pro vady, které nemají vliv na zákonnost rozhodnutí, by bylo v rozporu se zásadami, na nichž je správní řízení vystavěno. Zejména pak zásadou hospodárnosti, resp. ekonomie řízení.

Jestliže pak stěžovatel dovozoval na základě uvedeného pochybení dokonce nicotnost rozhodnutí ministerstva, je třeba v souladu s rozšířeným senátem (srv. rozsudek ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006 – 74, který byl publikován pod č. 1629/2008 Sb. NSS.), konstatovat, že nicotnost představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Mezi tyto vady patří např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. Podle Nejvyššího správního soudu v daném případě napadené správní rozhodnutí žádnou takovou vadu netrpí.

Ve druhém stížním bodě stěžovatel brojil proti závěrům správních orgánů ohledně ochranného pásma lanové dráhy.

Předně je třeba uvést, že ochranné pásmo lanové dráhy vzniká na základě rozhodnutí o umístění stavby takové dráhy, přičemž ochranné pásmo tvoří prostor po obou stranách dráhy, jehož hranice jsou vymezeny svislou plochou vedenou u dráhy lanové 10 m od krajního nosného lana, dopravního lana nebo osy krajní koleje [§ 77 a násl. zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a § 8 odst. 1 písm. e) zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách, ve znění pozdějších předpisů]. Pokud měl tedy stěžovatel výhrady proti umístění lanové dráhy a od toho se odvíjejícího rozsahu ochranného pásma, měl tyto námitky uplatnit v řízení o umístění stavby. Stěžovatel však námitky směřující proti ochrannému pásmu neuplatnil v rámci koncentrační lhůty ve smyslu § 89 odst. 1 stavebního zákona. To vyplývá z pravomocného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 10. 2012, č. j. 15 Ca 105/2009 – 45, kterým byla posuzována zákonnost rozhodnutí o umístění stavby předmětné lanové dráhy. Krajský soud v Ústí nad Labem totiž k nemožnosti uplatnit námitky proti umístění stavby uvedl, že „žalobce jakožto tzv. vedlejší účastník řízení ve smyslu ust. § 85 odst. 2 stavebního zákona byl stavebním úřadem o zahájení územního řízení pro umístění předmětné stavby na pozemcích v k. ú. Ústí nad Labem seznámen v souladu s ust. § 87 odst. 1 věta druhá stavebního zákona veřejnou vyhláškou. (...) Na tomto místě je třeba ještě doplnit, že v dotyčném oznámení o konání veřejného ústního jednání dne 19. 2. 2009 bylo obsaženo i výslovné poučení mj. o tom, že námitky účastníků řízení musí být uplatněny nejpozději při veřejném ústním jednání, jinak se k nim nepřihlíží, což odpovídá dikci ust. § 89 odst. 1 stavebního zákona. Žalobce by měl vzít na vědomí striktní úpravu obsaženou

v ust. § 89 odst. 1 stavebního zákona, podle které mj. platí, že námitky účastníků řízení musí být uplatněny nejpozději při veřejném ústním jednání, jinak se k nim nepřiblíží. Žalobce byl na tuto skutečnost stavebním úřadem výslovně upozorněn, a proto žalovaný v následném odvolacím řízení legitimně uzavřel, že na žalobcovy námitky nelze brát zřetel, neboť je žalobce mohl uplatnit již před stavebním úřadem, neboť je obecně vyloučeno, aby účastník řízení uplatňoval v odvolání či v průběhu odvolacího řízení takové skutečnosti a důkazy, o kterých zcela nepochybně věděl již v průběhu řízení v prvním stupni a mohl je tam bez potíží uplatnit. Soud se shoduje se žalovaným, že pokud by v rámci odvolacího řízení žalovaný na danou záležitost nablížel opačným způsobem, zjevně by tím porušil koncentrační zásadu představující jednu ze základních zásad správního řízení.“ Kasační stížnost směřující proti tomuto rozsudku pak byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2013, č. j. 6 As 67/2012 – 32.

Stěžovatel tedy uplatnil námitky proti ochrannému pásmu až po uplynutí lhůty ve smyslu ust. § 89 stavebního zákona, ač byl zákonným způsobem vyrozuměn o konání ústního jednání ve věci, kdy mohl tyto námitky uplatnit. Stavební zákon ve vztahu k realizaci stavby upravuje tři návazné postupy (územní řízení, stavební řízení, řízení o užívání stavby), které na sebe sice úzce navazují, ale přitom v jednotlivých řízeních nemohou být řešeny tytéž otázky. Ve stavebním řízení se již nelze zabývat otázkami, které byly, případně měly být, řešeny v územním řízení. V prvním případě se posuzuje stavební záměr z hlediska jeho zasažení do území a jeho uzpůsobení veřejným zájmům v území. Přitom se bere zřetel na stanoviska dotčených orgánů státní správy, řádně uplatněné námitky účastníků řízení a stanoví se podmínky pro uskutečnění záměru v území a požadavky na změnu záměru podle výsledků územního řízení. Ve stavebním řízení se však jedná již jen o posouzení, zda předložená dokumentace odpovídá výsledkům územního řízení a je v souladu s veřejnými zájmy hájenými dotčenými orgány státní správy (§ 111 odst. 1 a 2 stavebního zákona). Soud se pak může při přezkumu stavebního povolení zabývat pouze těmi námitkami, které mají přímý vztah k předmětu stavebního řízení. Bylo-li tedy vydáno pravomocné rozhodnutí o umístění stavby, nelze se již námitkami směřujícími proti umístění zabývat v řízení o stavebním povolení. Správní orgány proto nepochybily, pokud se označenými námitkami v řízení o stavebním povolení nezabývaly. Pro podporu těchto závěrů lze odkázat např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 108/2011 – 139, ze dne 8. 9. 2011, č. j. 5 As 56/2009 – 63, ze dne 12. 10. 2010, č. j. 2 As 69/2010 – 122).

Uváděl-li stěžovatel, že z rozhodnutí ministerstva není zřejmé, v jakém rozsahu a v jaké části je jeho pozemek zatížen ochranným pásmem, přičemž městský soud nahrazuje závěry ministerstva, Nejvyšší správní soud odkazuje na str. 3 odůvodnění napadeného správního rozhodnutí, kde ministerstvo uvedlo, že „z výkresu koordinační studie stavby vyplývá, že na pozemek odvolatele p. č. 3801/21 zasahuje ochranné pásmo lanové dráhy v šířce cca 4,139 metrů“ a dále odkázalo na výkres založený ve správním spisu, z čehož jednoznačně vyplývá rozsah a umístění ochranného pásma na pozemku stěžovatele. Nelze tedy souhlasit se stěžovatelem, že by závěry ministerstva neměly oporu ve správním spisu. Městský soud pak tyto závěry ministerstva převzal a částečně rozvedl k žalobním námitkám. Se závěry městského soudu se přitom plně ztotožňuje i Nejvyšší správní soud, neboť mají plnou oporu v právní úpravě a správním spisu. Podrobněji viz výše.

pokračování

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl. O kasační stížnosti rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ust. § 109 odst. 2 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Osoba zúčastněná na řízení má podle ust. § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které ji vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou ji soud uložil a z důvodů hodných zvláštního zřetele ji může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoba zúčastněná na řízení neplnila žádné povinnosti, které by jí soud uložil, přičemž nebyly shledány ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. března 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu